

PORVARISTO JA RAUHA

Viime sunnuntaina, toukokuun 11 (vanhaa lukua huhtikuun 28) pñä, Bernissä koolla ollut ranskalaisten ja saksalaisten parlamenttiedustajain konferenssi palauttaa jälleen mieleen, miten Euroopan porvaristo suhtautuu sotaan ja rauhaan.

Konferenssin koollekutsumisen aloitteen tekivät Elsass-Lothringenin ja Sveitsin edustajat. Ranskan ja Saksan sosialistiset parlamenttiedustajat saapuivat joukolla. Porvarillisista edustajista tuli melko runsaasti ranskalaisia radikaaleja ja „radikaali-socialisteja” (pikkuporvarillisia demokraatteja, jotka todellisuudessa ovat aivan vieraita ja suurimmaksi osaksi jopa vihamielisiäkin sosialismille). Saksasta saapui mitätön määrä porvarillisia parlamenttiedustajia. Kansallisliberaalit (he ovat kadettien ja lokakuulaisten välimailta, jotain meidän „progressistiemme” tapaisia) rajoittuivat tervehdyksen lähettämiseen. „Keskusta”-puolueesta (Saksan katolinen pikkuporvarillinen puolue, joka mielellään näyttää demokraattisuutta) lupasi tulla *kaksi* edustajaa... mutta... he katsoivat edullisemmaksi olla tulematta!

Huomattavista socialisteista puhuivat konferenssissa Greulich, Sveitsin socialidemokratian veteraani, ja August Bebel.

Yksimielisesti hyväksyttiin päätöslauselma, jossa tuomitaan shovinismi ja julistetaan, että molempien kansojen, sekä Ranskan että Saksan kansan, valtaenemmistö haluaa rauhaa ja vaatii kansainvälisten selkkausten ratkaisemista sovinto-oikeuksien kautta.

Konferenssi oli epäilemättä suuri rauhanmielenosoitus. Mutta olisi suuri virhe luottaa niihin kaunosanaisiin puheisiin, joita harvat konferenssiin osallistuneet ja päätöslauselman puolesta äänestäneet porvarilliset edustajat pitivät. Jos nämä porvarilliset parlamenttiedustajat todella haluaisivat rauhaa, niin heidän olisi pitänyt suoraan *tuomita* aseistuksen lisääminen Saksassa (Saksan armeijaa lisätään 140.000 miehellä; Saksan porvarilliset puolueet hyväksyvät epäilemättä tuon hallituksen uuden esityksen sosialistien jyrkästä vastustuksesta huolimatta),— ja samoin tuomita myös Ranskan hallituksen ehdotus sotapalvelusajan pidentämisestä kolmeen vuoteen.

Sitä herrat porvarilliset edustajat eivät rohjenneet tehdä. Sitäkin vähemmän he kykenivät vaatimaan jyrkästi miliisijärjestelmää, s.o. vakinaisen sotaväen vaihtamista yleiseen kansan aseistukseen. Vain tämä toimenpide, joka ei mene porvarillisen yhteiskunnan puitteiden ulkopuolelle, voi demokratisoida sotaväen ja edistää vähänkään *vakavasti*, edes askelen verran rauhan kysymystä.

Ei. Tuntien kauhua työväenliikkeen edessä Euroopan porvaristo tarrautuu kouristuksenomaisesti sotilaskastiin ja taantumukseen. Mitätön ryhmä pikkuporvarillisia demokraatteja on voimaton tahtomaan lujasti rauhaa ja vieläkin voimattomampi turvaamaan sen. Valta on pankkien, kartellien ja yleensä suurpääoman käsissä. Ainoa rauhan tae on työväenluokan järjestynyt, tietoinen liike.

„Pravda” № 103,
toukokuun 7 pnä 1913

Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan